

lem den Gang roste saa stærkt, var ogsaa de, der som Forstandere paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter havde viet sig til en Gerning, som i pekuniær Henseende kun gav ringe Udbytte, hvor Udbyttet maatte søges i de Resultater, som opnaas. Naar nu det ærede Medlem kom paa Tanker om, at der var Grund til at undersøge, hvorledes Forholdene nu vare paa det ene eller det andet Børnehjem, havde der, synes mig, været Grund for ham til med disse sine Udtalelser og denne sin Opfattelse i Minde at være noget varsom, og navnlig havde der vel ogsaa været nogen Grund for det ærede Medlem til, naar han gik løs paa sine Undersøgelser, at undersøge, om de Forhold — hvis han da troede paa Rigtigheden af de paaklagede Forhold —, som ere paaklagede i Forbørene, ikke blot havde været til Stede, men ogsaa havde vedblevet at være til Stede paa de paagældende Børnehjem, ogsaa efter at Børneloven var bleven given og var traadt i Kraft og Virksomhed. Det vilde netop have været at arbejde videre paa det Grundlag, der allerede var skabt.

Vi vide alle sammen, at her i Landet — og vel sagtens i de fleste andre Lande ogsaa —, har Udviklingen været den, at Forsorgen for ulykkelig stillede Børn fra først af har været ordnet gennem det private Initiativ, ordnet gennem private Personer, der saaledes som for Eksempel Fru Bransholm oprettede et Børnehjem, eller gennem private Foreninger, som skaffede Midler til Veje og oprettede Børnehjem. Den Gang Børneloven var til Behandling, var det i og for sig ikke Behandlingen eller Forholdene paa Børnehjemmene, man ønskede at reformere. Det, man var misfornøjet med — og det er ogsaa det, der stadig kommer frem fra det ærede Medlem og hans Meningsfæller — var dette, at Staten, det offentlige, manglede den fornødne Myndighed til at gribe ind overfor de daarlige Hjem, til at fratage daarlige Forældre Børnene og til at sende dem hen til tvungen Opdragelse. Man mente heller ikke, der var Anstalter nok, og at Staten burde træde i Spidsen ved at oprette nogle Anstalter, som da naturligvis i ganske særlig Grad skulde tjene som Mønsteranstalter.

Men da nu det ærede Medlem skulde til at begynde, vidste han jo, at det ny System var lige begyndt. Det, som det nu maatte være af Vigtighed at faa undersøgt, var, hvorledes dette ny System havde virket; hvorvidt og i hvilken Udstrækning det havde været i Stand til at

overvinde og skaffe til Side de Mangler, der muligen kunde have været knyttede til det tidligere System. Og der var saa meget mere Grund for det ærede Medlem til at anstille Undersøgelsen paa dette Grundlag og til at være varsom med den, som det ærede Medlem jo ogsaa gentagne Gange under Børnelovens Behandling roste sig af, at Børneloven, saaledes som den nu blev, var bleven i det væsentlige saaledes, som han og hans Partifælle i Udvalget havde ønsket det. Han talte om den gode Forhandlingsmaade, der havde været i Udvalget, og føjede til, at der var ingen af Udvalgets Medlemmer, der havde saa stor Grund som han og hans Meningsfælle til at være tilfredse med det Resultat, der var naaet.

Jeg finder, som sagt, at det var ganske rigtigt, at det ærede Medlem, da han ved den omtalte Begravelse hørte Tale om, at der var daarlige Forhold paa Børnehjemmet „Hebron“, satte sig i Bevægelse og søgte at indsamle Oplysninger. Men saa snart det ærede Medlem er kommen ud over dette, er jeg ikke længere enig med ham i den Fremgangsmaade, han valgte. Ja, det ærede Medlem har nu oplyst os om, at han henvendte sig til Børnehjemmets Bestyrelse og forlangte, at den skulde skride ind. Om disse Oplysninger foreligger der ellers ikke noget nærmere. Men den Vej, jeg mener, det ærede Medlem skulde være gaaet, naar han mente, enten at Børneloven var overtraadt, eller at der i Fortiden havde paa „Hebron“ fundet en saadan Tilstand Sted, at Forstanderinden derved skulde have gjort sig skyldig til Straf, det var, at det ærede Medlem skulde have henvendt sig til Justitsministeriet og krævet en Undersøgelse sat i Gang. Hvis der saa ingen Undersøgelse kom i Gang, saa kunde man ikke sige noget til, om det ærede Medlem slog til Lyd i Pressen for derigennem at paavirke Autoriteterne til at faa en Undersøgelse i Gang; men hvis derimod Undersøgelsen kom i Gang, mener jeg, at det ærede Medlem skulde have indskrænket sin videre Virksomhed til at søge at bistaa Undersøgelsen ved at meddele denne de Oplysninger, som det ærede Medlem var i Besiddelse af eller kom i Besiddelse af — det sidste har jo det ærede Medlem gjort; jeg skal senere komme ind paa, paa hvilken Maade. Det sidste har det ærede Medlem gjort, men først efter at det ærede Medlem havde rettet disse voldsomme Angreb paa Tilstanden i „Hebron“, disse Angreb, der nu senere have været Genstand for Oplysninger ved For-